

ЗА РІДНУ ЦЕРКВУ

ОФІЦІЙНИЙ БЮЛЕТЕНЬ

КОМІТЕТУ ОБОРОНИ ОБРЯДУ І ТРАДИЦІЙ

УКРАЇНСЬКОЇ КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

в Канаді

Рік I

ЛИПЕНЬ 1966

Ч. I.

СЛОВА ВСЕЛЕНСЬКОГО АРХИЄРЕЯ

«ПОТІМ ДО ВАС, ДОРОГІ СИНИ, РОЗСІЯНІ ПО СВІТІ, ОДНЕ БАТЬКІВСЬКЕ СЛОВО. ЗНАЄМО, НАСКІЛЬКИ ВИ Є СТИЙКІ БЕРЕГТИ ВАШІ ТРАДИЦІЇ, ВАШІ ОБРЯД, ВАШУ МОВУ, ВАШУ КУЛЬТУРУ. ЦЕ ЗАСЛУГОВУЄ НА ОСОБЛИВЕ ПРИЗНАННЯ ПЕРЕД ЦЕРКВОЮ І СВІТОМ, ОТ ЧОМУ ВІДЗНАЧЕНО ПУРПУРОЮ ЦЬОГО, ЯКИЙ МОЖЕ ВАС ДОБРЕ РЕПРЕЗЕНТУВАТИ, ДАЛІ ВЕСТИ ПО ВАШИМ ШЛЯХУ, ОСВЯЧУВАТИ Й БЛАГОСЛОВИТИ».

З історичного звернення Папи Павла VI до українців під час збірної аудієнції в честь новопоставленого Кардинала Блаженнішого Верховного Архієпископа Кир Йосифа Сліпого у дні 25 лютого 1965 р. (За Благовісником, Рік I, кн. 2-3, стор. 60.)

ПРОПАМ'ЯТНА АВДІЄНЦІЯ

Святіший Отець Вселенський Архиєрей Папа Павло VI зволив ласкаво прийняти на партикулярній авдієнції проф. дра Петра Б. Т. Біланюка, члена і наукового дорадника Комітету Оборони Обряду і Традицій Української Католицької Церкви в Канаді, у Ватиканській палаті в дні 11-го травня Р. Б. 1966. Під час авдієнції проф. д-р Петро Біланюк вручив Святішому Вітцеві свою докторську дисертацію п. н. "De magisterio ordinatio Summi Pontificis" ("Про звичайний учительський уряд Вселенського Архиєрея"), а також важливого листа у справах Української Католицької Церкви. Добродіями видання дисертації були також Комітети Оборони Обряду і Традиції Української Католицької Церкви в Канаді і З.Д.А. Під кінець авдієнції Святіший Отець наділив молодого науковця пропам'ятною медалею св. Петра і Павла зі щирого золота.

НАШЕ СТАНОВИЩЕ І НАШІ ЗАВДАННЯ

Офіційна платформа Комітету Оборони Обряду і Традиції Української Католицької Церкви в Канаді, прийнята “одноголосно” на засіданні Президії у дні 2 червня 1965 р. в Торонті.

1) **Назва і визначення.** Офіційною назвою нашої організації є Комітет Оборони Обряду і Традиції Української Католицької Церкви в Канаді. Наш Комітет — це зорганізований, релігійно-церковного характеру збір практикуючих мирян Української Католицької Церкви, що на підставі свого покликання до світського апостоляту і до активної співучасті у поширюванні Божого Царства на землі і скріплюванні надприродної дії Святої Вселенської Церкви для спасіння світу добровільно почали існувати як одне зорганізоване тіло, щоб боронити і плекати св. обряд, права і традиції рідної Української Католицької Церкви як частини Вселенської Церкви, а також як найважливішого елемента духової спадщини Українського Народу.

2) Мандат на існування і дію нашого Комітету опертий на таких принципах:

а) Св. Тайне Хрищення витискає на охрищеній людині, як особі, невидимий характер, тобто знак чи п'ятно особи приналежної до Христа і Його стада. Свята Тайна Миропомазання витискає подібний характер Христового воїна, тобто зрілого і завершеного християнина. На підставі одного або й двох духовних характерів їх носії є членами освяченого Божого люду і Божого царства на Землі, Св. Вселенської Церкви, тобто містичного Тіла Христа, співучасниками загального священства всіх вірних, а також дарів і плодів Святого Духа. Таким чином вони є носіями співвідповідальності за долю світу і Святої Христової Церкви.

б) В церковному праві для Східніх Церков (Pius XII, *Motu Proprio Cleri Sanctitati*, з дня 11-го липня 1957 р., кан. 16) читаємо:

“**параграф 1.** Святим Хрищенням людина встановлюється особою у Христовій Церкві”.

параграф 2. Особа у Христовій Церкві втішається всіма правами християн і є обтяжена обов'язками, хіба що відносно прав є перешкода, що перериває зв'язь церковного причастія, або наложений Церквою карний осуд”.

в) В іншому місці права для Східніх Церков (Pius XII, *Motu Proprio*, “*Sollicitudinem Nostram*” з 6-го січня 1950 р., кан. 32) читаємо: “параграф 1. З огляду на примат Римського Архієрея якомунебудь вірному в цілому католицькому світі вільно відкликати свою справу, чи то спірну, чи кримінальну, в кожному ступені судової інстанції і в кожному стані судового змагу, для розгляду Апостольської Столиці, або її там же внести”.

г) Цілий “Декрет про Апостолят Мирян” Священного Вселенського Собору Ватиканського Другого, що його оприлюднив Папа Павло VI-ий дня 18 листопада 1965 р., є могутнім закликком до співучасті мирян у житті Христової Церкви. В найважливішому документі того ж Собору, тобто в “Догматичній Конституції про Церкву”, що її проголосив Папа Павло VI-ий дня 21 листопада 1964 р., читаємо: “37. Миряни, як і всі Христові вірні, мають право користати щедро з духових дібр Церкви, головно з Божого слова, і помочі зі св. Тайн, від своїх священних пастирів, і їм нехай вони виявляють всі свої потреби і побажання з тою свободою і довір'ям, що личить синам Бога і братам у Христі. Згідно зі знанням, компетентністю і стажем, якими вони відзначаються, мають право, а часом то й обов'язок, висловити свою думку про ті речі, що відносяться до добра Церкви.

Нехай це станеться, якщо цього вимагає потреба, через установи, які для цього утворила Церква, і завжди у правдомовності, відвазі та розсудливості, з пошаною і любов'ю до тих, що з огляду на своє священне завдання заступають особу Христа”.

“Миряни, як і всі Христові вірні, нехай швидко сприймають з християнським послухом все те, що священні пастирі, як репрезентанти Христа установлять у Церкві як учителі й правителі, наслідуючи приклад Христа, що своїм послухом аж до смерті відкрив усім людям блаженний шлях свободи Божих дітей. Нехай вони не пропускають нагод своїми молит-

вами поручати Богові своїх настоятелів, які в дійсності чувають як ті, що мають здати рахунок за наші душі, щоб робили це з радістю, а не зі стогоном (див. ап. Павло, Євр. 13. 17)".

А священні пастирі нехай визнають і підсиляють гідність і відповідальність мирян у Церкві, нехай поручають їх з довір'ям до урядів на службу Церкві і нехай залишать їм свободу і простір до діяння, більш цього — нехай додають їм духа, щоб вони також з власної ініціативи бралися до діла. Нехай з батьківською любов'ю розглядають уважно в Христі почини, зобов'язання і побажання представлені мирянами. Нехай пастирі уважно визнають законну свободу, що є дана всім у земному місті.

З цього дружнього обміну поміж мирянами і пастирями треба очікувати для Церкви великих дібр: так, бо у мирян підсилюється розуміння власної відповідальности, скріплюється швидкість (дії), і легше з'єднуються сили мирян і праця пастирів. Вони ж бо за допомогою досвіду мирян можуть вирішувати точніше і краще як духовні так і дочасні справи на те, щоб ціла Церква, скріплена всіма своїми членами, могла виконати більш ефективно свою місію для життя світу".

Отже наш Комітет, як збір охрищених і миропомазаних мирян, тобто правних і не покараних церковною владою осіб у Св. Католицькій Церкві, діє на підставі мандату, переланого всім християнам самим таки Божественним Спасителем у Святому дусі на шляху до Бога Отця, а також на підставі і в межах існуючого і зобов'язуючого церковного права та рішень Другого Ватиканського Собору. Тому наш Комітет, щоб діяти законно, як збір мирян Української Католицької Церкви, не звертається і не може звертатися по мандат для свого існування і діяння до українських світських організацій. Вищезгадані організації можуть існувати і діяти лише як збори українських громадян, що об'єднують у собі різні віроісповідання, а також осіб без жадної релігійної приналежности. Вони можуть лише як громадяни звертатися з проханням до компетентних Церковних Властей в імені своїх членів, що є одночасно мирянами Української Католицької Церкви. Комітет, як збір мирян, і миряни поодинокі, як церковно-

правні особи, можуть, часом і мусять, займати становище в церковних справах, і мають право не лише просити, але і домагатися, щоб у Вселенській Церкві і в Українській Католицькій Церкві всі, включно з ієрархією, додержувалися всієї існуючих приписів і законів. Побажаним є, щоб українці-громадяни тісно співпрацювали з українцями-католиками, як з мирянами, і допомагали їм у працях для добра Української Католицької Церкви і нашого народу, головню поширювання правди про дійсний стан нашої Церкви на сторінках громадської преси.

В душі позитивного наставлення нашого Комітету до українських світських організацій, були виготовлені Загальні Резолюції, що їх прийняли приввні миряни (700 осіб), для 5 грудня 1965 р. В тих резолюціях читаємо: 1) "Закликаємо всіх вірних Української Католицької Церкви:

б) Підтримувати морально і матеріально всі наші наукові установи та світські організації з метою, щоб вони досліджували, писали і публікували та цікавилися справами Української Церкви.

3) У своєму існуванні і діяльності Комітет є побудований на твердій основі офіційного і непомилного вчення про правди Христової віри і моралі так, як учить Свята Католицька Церква, спираючись на Боже Письмо і Священне Передання, своїм непомільним учительним урядом. Найвищими носіями усього величного учительського уряду є Вселенські Архiereї Римські Папи, Вселенські Собори, а також збір усіх католицьких єпископів розпорощених по цілому світі.

Комітет строго осуджує всіх, що своєю діяльністю прагнуть шкодити Християнській Церкві, намовляючи незадоволених українців католиків, щоб покидали Українську Католицьку Церкву, або своїми вченнями противляться чистоті Христової віри.

4) Комітет твердо вірить у велику місію Української Католицької Церкви, як найбільшої помісної Східньої Католицької Церкви, і то не лише для добра Українського Народу, але й Вселенської Церкви, всіх Християн і цілого людства. Наша Церква дає нам повноту правдивої віри, Богом установлену основу Вселенської Церкви, тобто єдність з Вселенським

Архиереями, східній візантійський обряд, містику й аскетичку сходу, глибоко обдумане східне помісне церковне право, духовну й богословську спадщину Східніх Отців Церкви, а також наших Києво-печерських Отців і богословів, а головне — модерну і далекоюсяжну богословську думку св. п. Митрополита Кир Андрея Шептицького. У нашій Церкві ще живе східня іконографія, церковне мистецтво, архітектура, спів і т. д. Все це є ті неоціненні скарби, що ми повинні в чистому і непорочному виді плекати і передавати грядучим поколінням, а також збагачувати ними цілий християнський світ і ціле людство.

Перед нами також велика місія супроти нашої дорогої і поневоленої Батьківщини. Віримо в те, що по її звільненні ми зможемо перетворити її у місійну твердиню східнього християнства, а тому до цього великого діла мусимо підготовлятися вже тепер.

Місією якраз нашої Церкви є остерігати світ перед безбожним комунізмом і атеїстичним капіталізмом та всіма погубними і неправильними філософіями, що панують у модерному світі. Тому збереження і розвиток Української Католицької Церкви є в інтересі не лише Українського Народу, але й цілого культурного людства. Якщо наша Церква цієї великої місії не виконає, то в короткому часі може загинути.

5) Піддержуючи резолюції зборів мирян міста Чикаго та околиці, що відбулися дня 16 січня 1966 р. (див. Комітет Оборони Традицій Української Католицької Церкви, Комунікат ч. 10, стор. 13), повторюємо за ними: “3) Висловлюємо гаряче бажання, щоб Українській Католицькій Церкві, яка серед вікових тяжких переслідувань за віру та обряд дала стільки доказів своєї релігійної стійкості, вірності та мученицького героїзму, була дана можливість організаційного завершення в формі Українського Католицького Патріярхату, а рівночасно підтримуємо право і заходи рідних братів, українців Православної Віри, створити Патріярхат Української Православної Церкви.

6) Подаючи свій однодушний голос за те, щоб Верховному Архиепископові, яким є Його Блаженство Кир Йосиф Кардинал Сліпий, була признана літургійна, адміністраційна і

судова юрисдикція над усіма українськими католицькими митрополіями, єпархіями, екзархатами та монашими чинами помісної Української Католицької Церкви так на Рідних Землях, як і в країнах поселення української еміграції, висловлюємо Його Блаженству Кир Йосипові, Верховному Архiepіскопові та Кардиналові, свою найглибшу пошану і повне та беззастережне довір'я і обіцяємо йому свою всесторонню підтримку в ділі остаточного впорядкування всіх справ Української Католицької Церкви”.

7) Відношення нашого Комітету до ієрархії Української Католицької Церкви є вповні згідне з усіма Божими і церковними законами. Воно є щире, відверте і синівське. Комітет не є таємною організацією, а тому ділиться зі своїми Владиками всіма своїми думками, жалями і почуваннями і то найчастіше публічно. Комітет строго дотримується принципів у цій справі, що їх з'ясував проф. д-р Петро Б. Біланюк у своїй статті-доповіді “Українська Церква, її сучасне й майбутнє”. (Торонто - Чикаго 1966 р., стор. 30):

“Всі миряни, що займаються церковними справами, мусять вистерігатися одної небезпеки, а саме боротьби з Богом поставленою ієрархією. Вони не повинні нічого диктувати ієрархії. Однак мають право домагатися, щоб усі, включно з ієрархією, додержувалися всіх зобов'язуючих церковних приписів і законів.

Вони мають право боронити все те, що було офіційно рішення, і поборювати все те, що противиться офіційним рішенням і законам. Це, річ ясна, не є тотожне з поборюванням самих осіб ієрархії.

Сама ж ієрархія мусить взяти дуже поважно до уваги всі рішення Другого Ватиканського Собору, а також шанувати і зберігати всі свої власні рішення. Якщо так не буде, то її престиж і духовний вплив малітимуть. А це виходило б на шкоду св. Церкви.

Згідно зі свідкуванням Святого Письма і Священного Апостольського Передання, згідно з духом богослов'я Східних Церков і рішеннями та поясненнями Священного Вселенського Собору Ватиканського Другого, Комітет уважає ієрархію св. Христової Церкви за пастирів-слуг, що стоять на службі

Божого Царства і Святого Божого Люду. Члени ієрархії є носіями духовно-пастирських властей, тобто учительського, святительського і пастирського урядів. Тому вони не є світськими володарями чи князями, що панують і наказують чи то у власному імені, чи в імені того народу, що його репрезентують. Їх духовна влада випливає з єдиної духовної влади самого Христа Богочоловіка і Чоловіколюбця, тобто у Святому Дусі найвищого і найдосконалішого Слуги Бога Отця.

Тому Божественний Спаситель напминаючи навчає (Марко 10, 42-46): “Ви знаєте, що ті, яких вважають князями народів, верховодять ними, а їхні вельможі утискають їх. Не так воно хай буде між нами, але хто з-між вас хоче стати великим, хай буде вам слугою, і хто з-між вас хоче бути першим, хай буде рабом усіх. Бо й Син Чоловічий прийшов не на те, щоб йому служити, лише щоб служити й віддати своє життя як викуп за багатьох”. Тому також одним з титулів, що його уживають Вселенські Архiereї Римські папи є “*servus servorum Dei*”, тобто “слуга слуг Божих”.

Члени ієрархії як слуги існують лише для Божої Слави і добра Святого Божого Люду, а не Божий Люд, головню миряни, для членів ієрархії. Миряни у відношенні до ієрархії — молодші брати у Христі Господі, а ієрархії — це старші брати, поставлені Святим Духом на службу й охорону своїм молодшим братам — мирянам. Тому вони не сміють відкидати чи нехтувати законні бажання своїх молодших братів, а молодші брати, тобто миряни, не сміють домагатися від старших братів, тобто від ієрархії, недозволених, незаконних чи неможливих речей. Члени ж ієрархії не сміють боротись поміж собою, часом навіть публічно, і тим самим понижувати свій духовний сан Божих Слуг, а також згіршувати своїх молодших братів — мирян. Також кожне надужиття духовної влади зі сторони ієрархії для власного особистого добра чи для прославлення власних осіб при помочі свого духовного сану — це великий і важливий гріх проти Пресвятої Трійці і Святого Божого Люду.

Члени Святої Христової Церкви, тобто ієрархії і миряни — не сміють називати себе взаємно образливими словами і поширювати взаємне недовір'я чи, може, й ненависть.

Наш Комітет вірить, що лише у тісній співпраці ієрархії з мирянами ціла Влесенська Церква, а в тому й Українська Католицька Церква, зможе побороти сучасне протихристиянське і безбожне лихоліття для слави Пресвятої Трійці, для добра Святого Божого Люду, цілого людства, а в тому й нашого безталанного народу.

8) Відношення нашого Комітету до Українських Католицьких Організацій було завжди приязне.

а) Наприклад, у вищезгаданих резолюціях з дня 5-го грудня 1965 р. читаємо: 1) Закликаємо всіх вірних Української Католицької Церкви:

а) Вступати в наші церковні організації, оживляти їх творчою працею, вносити у них конкретні пропозиції для збереження і культивування нашого обряду і традицій та домагатися у церковній владі позитивного їх проведення в життя.

б) Наш Комітет з великою радістю вітає постанови Централі Українців Католиків Торонтської Епархії на засіданні в дні 27 квітня 1966 р. (див. "Комунікат Централі Українців Католиків Торонтонської Епархії". "Наша Мета", 7 травня 1966 р., ч. 19 (808).

в) Одночасно наш Комітет поручає всім Українським Католицьким Організаціям при найближчій нагоді перевірити і доповнити свої статuti в дусі Східних Католицьких Церков та в дусі рішень і постанов Священного Вселенського Собору Ватиканського Другого.

г) Важливим є також, щоб усі члени Українських Католицьких Організацій зрозуміли, що поміж чистою Христовою Вірою на лоні одної Католицької Церкви та Християнським-українським патріотизмом на лоні Української Католицької Церкви немає і не може бути жодного дійсного конфлікту. Також немає і не може бути дійсного конфлікту поміж активною співпрацею мирян з ієрархією і здоровою будуючою та відвертою самокритикою, а також культурною, стриманою і синівською критикою потягнень членів ієрархії, бо цього домагається від нас сам таки здоровий розсудок і добро Святої Христової Церкви. Ієрархія не може знати, що думають, відчувають і бажають миряни, якщо всі вони лише

притакують, прихвалюють або мовчать, хоч і свідомі різних надужить чи помилок на лоні нашої Церкви. У вищенаведеному цитаті “Догматичної Конституції про Церкву” Священний Вселенський Собор Ватиканський Другий (параграф 37) виразно наложив на всіх мирян обов’язок бути відвертими, правдомовними і відважними у висловлюванні тих речей, що відносяться до добра Святої Церкви.

д) Тому наш Комітет вповні піддержує точку 4 “Становища до актуальних проблем Української Католицької Церкви візантійського-українського обряду” українських громадян, членів українських організацій Торонта, зібраних на нараді дня 9-го березня 1966 р., у якій читаємо:

“Учасники наради звертають увагу єпархіяльним і локальним церковним організаціям, які згідно з декретом II Ватиканського Собору, займають ключеву позицію у праці мирян для добра Церкви, щоби вони послідовно і твердо стояли на сторожі прав і привілеїв Української Католицької Церкви, забезпечених їй Берестейською Унією, декретами Соборів Католицької Церкви і постановами Конференцій Українських Католицьких Єпископів”.

9) Наш Комітет бажає якнайшвидшої віднови Українського Ставропігійського Братства, що продовжувало б світлі традиції бувшого Ставропігійського Братства в Україні. Ставропігійське Братство стояло б під виключною юрисдикцією Блаженнішого Верховного Архієпископа, скріпляло б його вплив на цілу Українську Католицьку Церкву, а тим самим причинялось би зі сторони мирян до її одности і неподільности у всіх країнах українського поселення. Його освітня, виховна, шкільна, видавнича, харитативна, мистецька і церковно-політична діяльність була б одною з запорук збереження Української Католицької Церкви, її обряду, традицій, української мови і взагалі українського народу та його культури.

10) Наш Комітет вірить, що одна з найважливіших ділянок українського християнського буття і дальшого розвитку нашої Церкви це власне, різне, українське і християнське шкільництво з українською навчальною мовою, і то від садка аж до університету включно. Тому наш Комітет всіма

силами підтримує всі почини у цьому напрямку, а головню великої історичної ваги почин Блаженнішого Верховного Ахієпископа, тобто створення в Римі Українського Католицького Університету ім. Святого Клімента Папи Римського, і закликає ціле українське суспільство до активної моральної і матеріальної підтримки цієї святині Української науки і духової культури. Одночасно ще раз устами мирян міста Торонто зібраних 5 грудня 1965 р. “закликаємо нашу верховну ієрархію:

а) Творити дослідчі центри та інституції в усіх епархіях, що науково досліджували б історію і сучасні потреби нашої Церкви.

б) Створити комісію для видання творів св. п. Митрополита Андрея Шептицького й інших визначних богословів та для видання шкільних підручників релігії і обряду українською мовою.

в) Створити мистецьку комісію для плекання українського церковного мистецтва.

г) Створити комітет української християнської єдності з репрезентацією всіх віровизнань української Християнської Церкви.

11) Стоючи твердо на становищі чистоти обряду і традиції Української Церкви, забезпечених нам Берестейською Унією, декретом Вселенських Ахієреїв, ухвалами Другого Ватиканського Собору і загальним та помісним церковним правом, осуджуємо всі релігійно і національно шкідливі дії і прояви, які йдуть врозріз з основами нашої Церкви, обряду і традицій та сприяють латинізації і асиміляції нашої Церкви. Взиваємо всіх мирян, духівництво і наших Владик, щоби спільно і якнайскоріше зліквідували найтяжчий удар і наступ на нашу Церкву.

Клонячи голови перед всіма ісповідниками нашої Церкви, що або згинули мученичою смертю, або все ще караються за віру Христову і любов до нашого народу, цієї дорогою висловлюємо повну підтримку і пошану Нашому

Верховному Архиепископові Кардиналові Кир Йосифові Слі-
пому за його безконечну любов і посвяту для нашої Церкви
і народу.

Складаємо щиру подяку нашому науковому дорадникові
Вп. Проф. Др. П. Б. Біланюкові за його цінні вказівки і
поради.

————— x —————

НАЙНОВІШІ ВІСТКИ

Довідуємося, що Преосвященний Кир Н. Елько, епис-
коп Пітсбурзький для “Рутенів”, одержав недавно дозвіл від
Священної Конгрегації для Східніх Церков відправляти цілу
святу Літургію англійською мовою.

Кружляють чутки, що про такий самий дозвіл від тої ж
Конгрегації старається Кир Амвросій Семчишин для всіх трьох
епархій українців католиків у З.Д.А.

Якщо це правда, то це було б порушенням ухвал, пода-
них у “Третьому спільному пастирському посланню україн-
ських католицьких владик, приявних на кінцевій IV сесії Все-
ленського Собору Ватиканського Другого в Римі”, датованому
в день св. Апостола Андрея Первозванного Р. Б. 1965 (див.
Благовісник, кн. 2 Рік 1).

Це сталось би понад голову Блаженнішого Верховного
Ахиепископа і цілої Конференції Українських Католицьких
Владик.

Таке потягнення було б “усамостійненням” Митрополії
для українців католиків у З.Д.А. Це ішло б виразно проти
єдності Католицької Церкви.

Наш Комітет закликає всі католицькі і світські органі-
зації виступити з відповідною акцією перед компетентними
Церковними Властями.

Пишемо це письмо на славу Пресвятої Трійці, добро
Святої Христової Церкви нашому народі і наше спасіння.

————— x —————

КУПУЙТЕ, ЧИТАЙТЕ і ПОШИРЮЙТЕ ВИДАННЯ
Комітету Оборони Обряду і Традицій
Української Католицької Церкви в Канаді

До цього часу появилися друком:

1. Чужинець в обороні Української Церкви. Торонто. 1966 р. Ціна 25 центів.
2. Проф. д-р Петро Б. Т. Біланюк — Українська церква, її сучасне й майбутнє. Торонто-Чикаго 1966 р. Ціна 35 центів.
3. За Рідну Церкву. Офіційний Бюлетень Комітету Оборони Обряду і Традицій Української Католицької Церкви в Канаді. Рік I, ч. 1 (липень) 1966 за добровільними датками.

Книгарням і кольпортерам даємо опуск.

Замовлення просимо слати на адресу:

241 Niagara St, Toronto 3, Ont.

———— x ————

Свої щедрі пожертви на Український Католицький Університет в Римі і на видання та біжучі видатки, пов'язані з діяльністю Комітету, просимо слати на конта Комітету Оборони Обряду і Традиції Укр. Католич. Церкви.

УКР. КРЕД. СПІЛКА (У.Н.О.)

297 College St., Toronto

число конта 4731

Укр. Кред. Спілка "БУДУЧНІСТЬ"

140 Bathurst St., Toronto

число конта 3308

При пересилці пожертв просимо зазначити: Український Університет в Римі, чи на діяльність Комітету Оборони.

Комітет Оборони Обряду і Традиції УКЦеркви

— x —

Редагує і відповідає Президія Комітету Оборони Обряду і Традиції Української Католицької Церкви в Канаді

Адреса Президії і Редакції

241 Niagara St, Toronto 3, Ont.